

[Statsministeren]

de undvige. Det satte unægtelig en gevaldig debat i gang. Og tingene er nu modnet; vi er nu på vej til at forbinde os med virkeligheden.

Men virkeligheden har jo altså også forandret sig. Jeg sagde det i min indledning: Den kolde krig er et overstået kapitel, den fastlåste blokpolitik er ikke længere en realitet. Det har forandret forudsætningerne for Finlands og Sveriges syn på, om Nordisk Råd kan behandle temaer af den karakter. Det kan vi, og det ønsker vi i dag, og det er et stort fremskridt. Men det betyder så også, synes jeg, at parlamentarikerne, som deltager i Nordisk Råds sessioner, får udvidede arbejdsopgaver, får større og mere spændende opgaver at tage stilling til sammen med de mere traditionelle og indadvendte nordiske temaer.

Kristeligt Folkepartis ordfører, hr. Ole M. Nielsen, havde nogle betragtninger om statsministrenes forslag om en særlig kulturfond og var i det mindste tøvende over for dette projekt. Det har andre ordførere også været under debatten i dag, og det noterer jeg mig. Jeg vil sige om det, at vi kan jo også løse problemet på anden vis. I statsministrenes rapport plæderes altså for den nye nordiske kulturfond, som skulle finansieres gennem en kritisk gennemgang af al nordisk projektvirksomhed. Nogle er kritiske over for det. Det kan også godt være, vi skal gøre det på en anden måde, og det kan vi. Vi kan tilvejebringe en stigning i kulturbudgettet igennem en årrække, f.eks. på 25 pct. det første år, indtil vi har nået det niveau, vi ønsker os.

Vi tror, det er vigtigt med en større satsning på kultur- og undervisningsområdet. Det tror vi, fordi vi alle mærker, at al den moderne teknologi, som stråler os i møde i form af tv-udsendelser m.v., er en vældig påvirkningsflade, og den skal vi ikke lukke ude. Vi skal bare have et supplement, og det må gerne være nordisk. Og i det hele taget: Det nedarvede nordiske særpræg og egenarten i vores kulturarv vil vi gerne vedligeholde, og vi vil sandelig også gerne forny den. Derfor har vi sat fokus på behovet for at forstærke kulturindsatsen.

Derfor har vi – og dermed kommer jeg til andre, som har haft ordet i debatten; jeg kommer til hr. J. K. Hansen, til hr. Søren Hansen og til fru Dorte Bennedsen – ment i statsministerkredsen, at så var det vist vores forpligtelse – for nogen må jo – at anbefale kompenseren-

de besparelser. Vi synes ikke, vi kunne byde at springe over gærddet så elegant, at vi bare sagde til vores parlamenter: Så må I bevilge nogle flere penge. Vi sagde til os selv: Så må vi da i hvert fald begynde med at gennemgå de mange, mange gamle projekter og spørge: Er der nogen af dem, der nu kan undværes? Er der nogen af dem, der bare løber ud? Og vil det ikke i høj grad kunne bidrage, når vi nu vil udvide aktiviteten på et andet felt? Men jeg må indrømme, det skal nok vise sig at være ganske vanskeligt.

Hr. J. K. Hansen spørger direkte, hvor det konkret er, vi skal hente disse midler. Dertil må jeg svare, at det skal der nu arbejdes intenst med. Jeg kan ikke hale 37 konkrete ideer op af lommen i dette øjeblik, men jeg håber, jeg kan bidrage til det på et senere tidspunkt. Og det er klart, at parlamentarikerne også i høj grad skal inddrages i denne proces.

Hr. Søren Hansen var meget optaget af parlamentarikerens arbejdsvilkår, og det er helt forståeligt. Der skrives noget derom i rapporten, bl.a. på side 54 og 55. Man går ikke så meget i dybden, og det skyldes faktisk, at statsministrene og deres repræsentanter har tænkt, at det må vi nok hellere overlade til Nordisk Råds parlamentarikere selv at vurdere på grundlag af den rapport, som nu er afgivet.

Jeg er sikker på, at statsministrene inden længe vil foreslå en ny udvalgsstruktur i Nordisk Råd, og den kan vi måske selv gennemføre eller i hvert fald foreslå gennemført for så vidt angår regeringssamarbejdet. Men så var det måske hensigtsmæssigt, at vi havde en lignende udvalgsstruktur i parlamentarikerens arbejde. Det er noget, vi må sætte os sammen og se på alt sammen for at gøre arbejdet enklere og mere effektivt.

Må jeg til sidst sige til hr. Jacob Lindenskov: Jeg er helt opmærksom på, at de selvstyrende områder – og vi har jo tre af dem – lægger kolossal vægt på deres deltagelse i Nordisk Råd. Det er helt naturligt, og det skal vi bestemt støtte.

Det er også baggrunden for, at statsministrene har udtrykt den tanke, at de selvstyrende områder i princippet skal have samme stilling som hidtil, altså at deres stilling i arbejdet i hvert fald ikke skal svækkes. Om vi kan nå frem til metoder, som er endnu bedre set med de selvstyrende områders øjne, er et tema, vi